

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-39540-36/DP-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-39540-36/DP-2022, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o a povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žadatel nesplňuje podmínku trestní záchovalosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2022 na základě dlouhodobého víza za účelem studia. Dne 25. 8. 2022 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem studia. Žalobce postupně studoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy, poté Českou zemědělskou univerzitu v Praze a od 1. 9. 2023 je studentem Vysoké školy ekonomické v Praze, obor X, aktuálně je studentem 2. ročníku. Lze tedy shrnout, že po 1 roce a půl získal přehled o studiu a stanovil si cíle, kterých chce dosáhnout. Přestože byly ze strany žalobce splněny veškeré formální náležitosti pro vydání pobytového oprávnění a žalobce řádně studuje, došlo v tomto období k ojedinělému excesu a žalobce není osobou trestně zachovalou.
3. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 5. 2024, sp. zn. 1 T 4/2024, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze uznán vinným ze spáchání trestného činu dle § 217 odst. 1 a 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestný zákoník“). Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců, do 13. 2. 2026.
4. Žalovaný se dostatečně nezabýval konkrétní situací žalobce a bez dalšího žádost zamítl. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75: *„Soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven brozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající.“* Stejný přístup je nutno aplikovat i ve vztahu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Pokud by doslovná aplikace zásady přezkumu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, vedla k tomu, že by soudní přezkum rozhodování o nepovolení vstupu na území nebylo možno pokládat za „účinný přezkum v rozumných intervalech“ požadovaný článkem 5 odst. 4 Úmluvy, vyplývá správnímu soudu povinnost přednostně aplikovat požadavky Úmluvy. To v daném případě znamená povinnost soudu zohlednit i podstatné změny, k nimž došlo po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, pokud tyto změny mohly ve smyslu rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) Shishkov proti Bulharsku vést k tomu, že pokračování omezení osobní svobody, které bylo původně nařízeno v souladu se zákonem, se stalo nezákonným. Srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48.
5. Žalobce je toho názoru, že výše uvedený právní názor dopadá i na jeho případ a lze jej analogicky použít. Ačkoliv však subjektivně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, Listina základních práv a svobod cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být nuceným vycestováním z území ČR dotčena. Žalobce byl za své jednání pravomocně odsouzen, kdy jeho trest byl stanoven v rámci odvolacího řízení Městským soudem v Praze a byla zohledněna subjektivní stránka věci. Jiný trest v podobě soudního

vyhoštění mu uložen nebyl. Zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu má však za následek povinnost žalobce vycestovat. S ohledem na současnou situaci v souvislosti s válkou, kterou vede Rusko proti Ukrajině, je více než pravděpodobné, že žalobce bude povolán do armády.

6. Dopady trestu vyhoštění a správního rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého života jednotlivce jsou obdobné. Podle názoru žalobce by právo na soukromý život, resp. možné výrazné zásahy do něj, měly být brány v úvahu i v případech jako je tento. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 1997, sp. zn. 2 Tzn 60/97 (č. 13/1998 Sb. Rozh. tr.), trest vyhoštění je možné uložit pouze v případech, ve kterých to nevyklučují osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v ČR, kde prožil převážnou část svého života. Jen tak je možné zajistit, aby uložený trest nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho života, jen takové rozhodnutí je pak v souladu i s čl. 8 Úmluvy.
7. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nepřímo zamítnutím žádosti postavil žalobce do obdobné situace, v podobě následků, jako v případě uložení správního vyhoštění. Městský soud v Praze uložil trest, který je adekvátní přečinu, který spáchal, záměrem zákonodárce není rozšířit dopady uloženého trestu do dalších subjektivních práv žalobce. Žalobce svého jednání velmi lituje, poučil se a v rámci sebereflexe vede spořádaný život a úspěšně studuje.
8. Žalovaný nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 18/2012-45, bodu 31, podle kterého v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury ESLP, vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména rozsah v jakém byl soukromý nebo rodinný život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země původu, imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.
9. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neposoudil dostatečně přezkoumatelným způsobem skutečnost, zda by žalobce nebyl ohrožen na soukromém a rodinném životě v zemi původu ve smyslu čl. 8 Úmluvy s vazbou na soukromé a sociální vazby na území ČR. Jak uvedl rozšířený senát, relevantní újmu pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), by mohla představovat pouze újma ve státě stěžovatelova původu. Žalobce namítá, že žalovaný se obavami žalobce v návaznosti na situaci v Rusku odmítl dostatečně přezkoumatelným způsobem zabývat. Podle Nejvyššího správního soudu dostatečná ochrana před nuceným vycestováním v rozporu s čl. 8 Úmluvy bude poskytována již v řízeních o pobytových oprávněních, resp. v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. Zamezit nucenému vycestování v rozporu s čl. 8 Úmluvy v situaci, kdy případný rozpor v takových řízeních není náležitě zohledněn, je poté možno vízem

za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců, které poskytuje pobytové oprávnění na dobu nezbytnou pro vyřešení pobytového statusu. Právě oprávnění cizince žádat o udělení víza za účelem strpění pobytu, a to i mimo rámec řízení o vyhoštění (§ 33 odst. 3 ve spojení s § 120a zákona o pobytu cizinců), shledal sedmý senát adekvátním pro řešení typických situací žadatelů o mezinárodní ochranu z důvodu rozporu vycestování s čl. 8 Úmluvy.

10. Žalobce se cítí být ohrožen na své bezpečnosti a životě v případě nuceného vycestování do svého domovského státu. Setrváním na území se vystavuje uložení opatření v podobě správního vyhoštění. Ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, důvody znemožňující vycestování se vztahují pouze k české právní úpravě. Žalovaný důvody nemožnosti vycestovat vztahuje pouze k území ČR a odst. 5 předmětného ustanovení je aplikován pouze v případě uložení správního vyhoštění.
11. Žalovaný ve svých rozhodnutích konstatuje, že žadatel nesplňuje podmínku pro vydání víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť mu ve vycestování nebrání překážka na vůli nezávislá a ani nejsou naplněny důvody uvedené v § 179 odst. 5 téhož zákona, neboť v případě žadatele není vedeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, kterým se mu zakazuje další pobyt na území států EU a nařizuje se mu z území ČR a států EU vycestovat, je totiž nezbytným předpokladem pro případnou aplikaci § 179 odst. 5 uvedeného zákona. Této aplikaci totiž musí předcházet závazné stanovisko ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, že cizinci hrozí v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí vážné újmy. Toto stanovisko je vyžadováno pouze na žádost policie učiněnou v rámci řízení o správním vyhoštění.
12. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce na území ČR přicestoval na začátku roku 2022 na základě dlouhodobého víza za účelem studia, v srpnu 2022 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobce na území přicestoval z důvodu studia na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy, v akademickém roce 2022/2023 měl studovat na České zemědělské univerzitě a od roku 2023 na Vysoké škole ekonomické. Vystřídal tedy několik vysokých škol a zatím žádné studium nedokončil. Skutečnost, že na poslední studované vysoké škole postoupil do druhého ročníku není zárukou toho, že u studia vydrží a dokončí jej, navíc žalobce studuje obor X, který lze studovat kdekoli ve světě, tedy i v Rusku. Žalobce na území pobývá po dobu tří let, tedy poměrně krátkou dobu, za kterou těžko zpřetrhal vazby na svou zemi původu, zároveň ale ani nelze očekávat, že si vytvořil pevnější vazby v ČR, žádný rodinný příslušník nemá na území ČR povolen pobyt, žalobce ostatně v tomto směru ani nijak neargumentoval, žádné konkrétní informace o svém soukromém či rodinném životě v ČR neuváděl. Oproti tomu je třeba postavit odsouzení za trestný čin, kdy se žalobce dopustil protiprávního jednání, které sice trestní soud neshledal jako úmyslné, přesto jeho jednání naplnilo znaky trestného činu, a došlo tak k závažnému narušení veřejného pořádku. Žalobce se dopustil trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti, kdy poskytl svůj bankovní účet a svou součinnost, musel si být vědom, že tato jeho součinnost nebude vyžadována „jen tak“.

Žalobce měl již v době, kdy se takového jednání dopouštěl, mít na mysli možné negativní následky svého jednání, a to nejen ve sféře trestněprávní, ale i co se týká pobytového oprávnění. V této souvislosti lze pro doplnění odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v němž se uvádí, že pokud žije cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat. Rovněž pak ve zmiňovaném rozsudku soud konstatuje, že cizinec mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v ČR vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.

14. Žalobce v žalobě především namítá, že se v případě nuceného vycestování do domovského státu cítí ohrožen na své bezpečnosti a životě. Tento svůj pocit ohrožení ovšem nikterak nespecifikuje, neuvádí, proč a jak by měla být jeho bezpečnost v zemi původu, kde žije jeho matka a sestra, ohrožen. Co se týká případné mobilizace žalobce, pokud je jakýkoliv cizinec přesvědčen o tom, že se nemůže navrátit do země původu z objektivních příčin, nebo má důvodné obavy, že mu při návratu do země původu mu hrozí nebezpečí, slouží k zajištění jeho pobytu na území takové instituty jako je dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území nebo mezinárodní ochrana.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu vyplynulo, že cizinec přicestoval do ČR dne 30. 1. 2022 na základě dlouhodobého víza za účelem studia (od 24. 1. 2022 do 31. 8. 2022), dne 25. 8. 2022 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému za účelem studia.
16. Podle potvrzení o přijetí ke studiu žalobce byl přijat ke studiu bakalářského programu X na dobu od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2026 na Fakultě podnikohospodářské VŠE v Praze.
17. V průběhu řízení o žádosti si správní orgán dne 30. 10. 2024 v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžádal výpis z evidence rejstříku trestů a zjistil, že v tomto výpise figuruje záznam o odsouzení žadatele pro trestný čin. Žadatel byl uznán vinným ze spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti dle § 217 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákoníku. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 5. 2024, sp. zn. 1 T 4/2024, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, který nabyt právní moci dne 13. 8. 2024, byl žadateli za spáchaný trestný čin uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců, tedy do 13. 2. 2026. Správní orgán si následně ke dni vydání rozhodnutí ověřil, že záznam o shora uvedeném odsouzení stále figuruje ve výpisu z rejstříku trestů.
18. Správní orgán si vyžádal tato trestní rozhodnutí. Z rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že žadatel nejméně od 3. 2. 2022 do 6. 2. 2022 v Praze 4, na koleji X., společně s již pravomocně odsouzenou A. K., která v úmyslu obohatit se, na základě pokynů od dosud neztotožněné osoby, s níž komunikovala prostřednictvím zpráv přes aplikaci WhatsApp, jež jí nabídla práci spočívající v přeposílání peněžních prostředků (za což si dle dohody vyplatila odměnu ve výši 13 000 Kč), které obdržela dne 3. 2. 2022 ve výši 120 000 Kč a dne 4. 2. 2022 ve výši 90 000 Kč od třetích osob na svůj bankovní účet, nakoupila nejprve dne 3. 2. 2022 skrze svou platební kartu zřízenou k tomuto účtu přes zahraniční

internetovou směnárnu za 500 EUR (podle aktuálního kurzu ČNB za částku 12 489 Kč) kryptoměnu Bitcoin v nominální hodnotě 0.01442688 BTC a dále za 2 000 EUR (podle aktuálního kurzu ČNB za částku 50 140 Kč) kryptoměnu Bitcoin v nominální hodnotě 0.05796939 BTC, které uložila na virtuální krypto peněženku, načež následně dne 4. 2. 2022 ze svého účtu převedla na účet, jehož jediným majitelem a disponentem byl žalobce, který (aniž se zajímal o původ finančních prostředků) ve třech platbách vždy částku ve výši 44 370 Kč, za něž tento dne 6. 2. 2022 nakoupil skrze svou platební kartu zřízenou k tomuto účtu přes zahraniční internetovou směnárnu Simplex.com za částku 44 035,90 Kč kryptoměnu Bitcoin v nominální hodnotě 0.05056670 BTC, kterou uložil na virtuální krypto peněženku, přičemž veškeré výše uvedené připsané peněžní prostředky pocházely z trestné činnosti, která je řešena v dalších trestních řízeních, tedy jinému z nedbalosti umožnil zastřít původ věci větší hodnoty, která je výnosem trestné činnosti, a spáchal takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zločinu, čímž spáchal přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen, jak již bylo uvedeno výše, podle § 217 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 18 (osmnácti) měsíců. Podle výpisu z evidence rejstříku trestů zkušební doba trvá do 13. 2. 2026.

19. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 29. 11. 2024 seznámil, uvedl, že se vyjádří písemně do 30 dnů. Dne 12. 1. 2025 bylo správnímu orgánu doručeno oznámení o převzetí právního zastoupení a žádosti o nahlédnutí do spisového materiálu. Správní orgán vyrozuměním ze dne 15. 1. 2025 žadatele informoval o možnosti nahlédnout do spisového materiálu. Této možnosti ale žadatel prostřednictvím zmocněné zástupkyně nevyužil a žádné vyjádření ani další podklady nezaslal.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je skutečnost, že žadatel o vydání pobytového oprávnění je osobou trestně zachovalou. Za účelem posouzení trestní zachovalosti má správní orgán ve smyslu § 42d odst. 2 písm. d) ve spojení s § 31 odst. 3 zákona o pobytu cizinců právo požadovat po cizinci předložení dokladu obdobného výpisu z evidence rejstříku trestů vydaného příslušnými orgány země původu cizince a dále země, kde cizinec v posledních 3 letech pobýval alespoň 6 měsíců. Za účelem posouzení splnění podmínky trestní zachovalosti zákon také v § 165a odst. 2 správnímu orgánu ukládá, aby si v případě žadatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu opatřil výpis z evidence rejstříku trestů. Podmínka trestní zachovalosti je vymezena v § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za trestně zachovalého se považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu [§ 174 odst. 1 písm. a)]. Přestože v průběhu správního řízení byly doloženy náležitosti žádosti a ke dni 18. 9. 2024 byly shledány důvody pro vydání povolení, následně ke dni 30. 10. 2024 vyšly najevo nové skutečnosti, které mohly být důvodem pro zamítnutí žádosti. S ohledem na záznam o odsouzení, který figuruje ve výpisu z evidence rejstříku trestů, se pro účely zákona o pobytu cizinců nepovažuje za osobu trestně zachovalou. Nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti, což je důvodem pro nevydání požadovaného pobytového oprávnění dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu lhotejno, zda jde o spáchání úmyslného nebo nedbalostního trestného činu.

21. Nevydat povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti je však možné pouze za předpokladu, že důsledky jeho nevydání budou přiměřené jeho důvodu. Při posouzení přiměřenosti musí správní orgán přihlédnout k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Správní orgán tak v rámci posouzení přiměřenosti poměřuje, zda narušení veřejného pořádku, kterého se žadatel spácháním uvedeného trestného činu dopustil, je důvodem dostatečně závažným, aby žadateli s ohledem na jeho rodinný a soukromý život nebylo umožněno na území ČR dlouhodobě pobývat (na základě povolení k dlouhodobému pobytu).
22. Jednání žadatele nabylo takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata trestného činu. Normy trestního práva chrání ty nejzákladnější hodnoty lidské, společenské, majetkové. Tedy je zřejmé, že jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu je samo dosti závažné, aby bylo možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Proto zákonodárce stanovil, že takovým osobám do doby, než dojde k zahlazení jejich odsouzení, nebude možno povolení k dlouhodobému pobytu vydat nebo prodloužit jeho platnost. Vydat či prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu bude možné pouze v případě, že by jeho nevydání či neprodloužení bylo nepřiměřené, zejména ve vztahu k rodinnému či soukromému životu žadatele.
23. Žalovaný zdůraznil, že žadatel je dospělý a zodpovědný za spáchání uvedeného trestného činu. Žadatel nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, neboť se dopustil natolik společensky nebezpečného jednání, že bylo nutné jej kvalifikovat jako trestný čin, což s sebou nese jistá omezení, které pachatele trestného činu mohou omezovat i po vykonání uloženého trestu, a to do doby, než je jeho odsouzení zahlazeno. Žadatel byl odsouzen za trestný čin spáchaný z nedbalosti, což nepochybně snižuje společenskou škodlivost jednání žadatele, nicméně jeho jednání nelze naopak podceňovat. Spáchání trestného činu je samo o sobě možné považovat za narušení veřejného pořádku, neboť je odchylkou od základních norem, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Žadatel byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců, tedy do 13. 2. 2026. Do doby, než je odsouzení zahlazeno, odsouzený představuje nebezpečí pro společnost spočívající v tom, že by stejné nebo obdobně závažné jednání mohl opakovat. Z rozsudku odvolacího soudu vyplynulo, že vzhledem k majetkovým poměrům žadatele představovala částka 108 000 Kč větší sumu, která zcela evidentně převyšovala běžný platební styk a částky, se kterými jinak nakládal. Ze souhrnu těchto skutečností nutně vyplývala zcela reálná možnost, že předmětem prováděné transakce jsou peněžní prostředky pocházející z trestné činnosti a že účelem popsání způsobu provedení převodu peněz je zastřít tento jejich původ. To bylo i ze subjektivního hlediska žadatele, který je osobou s ukončeným středoškolským vzděláním a v té době studujícím ekonomický obor na VŠE, bez obtíží seznatelné. Odvolací soud v rozsudku uvedl, že míra zavinění na straně obžalované A. K. a na straně žadatele není totožná a dospěl k závěru, že žadatel v posuzovaném případě nemusel být nutně srozuměn s tím, že prováděnými finančními transakcemi napomáhá k legalizaci výnosů z trestné činnosti, a páchá tak trestnou činnost. Na druhou stranu je však dle citovaného rozsudku zcela očividné, že i kdyby žadatel pouze spoléhal (a nebyl s tím srozuměn), že nedojde k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, učinil tak bez přiměřených důvodů, čímž bezpochyby naplnil subjektivní stránku trestného činu přinejmenším ve formě vědomé nedbalosti, když posuzovaným činem projevil naprostý

nedostatek elementární obezřetnosti za okolností, z nichž bylo snadno předvídatelné, že poskytuje součinnost k tomu, aby byl zastřen nelegální původ peněz převedených od zcela jim neznámých třetích osob na bankovní účet spoluobžalované. Jednáním došlo k naplnění subjektivní stránky trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti, i když pouze ve formě nedbalosti. Odvolací soud dále uvedl, že žadatel poskytl svůj bankovní účet a další součinnost k tomu, aby byla zastřena skutečnost, že peníze přijaté od neznámých osob byly získány trestnou činností. Povaha jednání žadatele a jeho význam pro dosažení následku relevantního z pohledu trestního práva odůvodňují úsudek, že jednání žadatele mělo charakter vyložené kriminální činu, na který nelze reagovat jinak než uplatněním trestní represe. Trestní soud také při úvaze o druhu a výši trestu uvedl, že mu nejsou k žadateli známy žádné negativní skutečnosti, nemá žádný záznam v opisu evidence rejstříku trestů, tedy je osobou bezúhonnou, což mu výrazně polehčuje, za polehčující okolnost vzal v úvahu rovněž skutečnost, že žadatel se nacházel v době spáchání trestného činu v nepříznivé finanční situaci, když teprve sháněl práci na území ČR, což se mu do té doby nedařilo, a měl rovněž vědomost o tom, že se to nedařilo ani spoluobžalované, dále zohlednil nízký věk žadatele a s tím související nedostatek životních zkušeností, a v neposlední řadě zohlednil, že obžalování posléze spolupracovali s orgány činnými v trestním řízení a v určité míře tak přispěli k objasnění trestné činnosti.

24. Žalovaný k povaze trestné činnosti dodal, že se jedná o skutky, které jsou v současnosti na vzestupu, a souvisí s dalšími trestnými činy spočívajícími zejména v podvodném jednání, kdy nekalými způsoby jsou z poškozených vylákány často velké finanční prostředky, které jsou zaslány právě na účty takových, jako je žadatel a jeho tehdejší partnerka, kteří za tyto prostředky mají koupit například právě bitcoiny, či je přeposlat na další, jim neznámé účty a finance takto tzv. „vyprat“. Ačkoliv primární původci tohoto podvodného jednání nejsou často dopadeni, úspěchu tito zločinci dosahují právě díky takovým, jako je žadatel a jeho tehdejší přítelkyně. Z toho důvodu nelze toto jednání, byť je klasifikováno jako nedbalostní, bagatelizovat. Poškození často přichází o velké částky v řádech desítek až statisíců korun českých, což má zásadní dopad na jejich životy, přičemž se tyto dopady odráží jak v psychickém stavu těchto obětí, tak i ve zhoršení jejich materiálního zázemí. Případy výše popsaného jednání žadatele i dalších obdobných tzv. „bílých koní“, kvůli nimž poškození přicházejí nezřídka o celoživotní úspory, jsou aktuálně také čím dál častější, což je správnímu orgánu známo mimo jiné z jeho úřední činnosti v případě odsouzení cizích státních příslušníků, a jsou také předmětem mediálního zájmu s cílem osvěty pro širokou veřejnost, aby byli lidé při dispozici se svými finančními prostředky obezřetnější.
25. Žalovaný dále posuzoval, zda odeprání práva pobytu na území bude přiměřené důvodu, pro který je mu toto právo odíráno. V daném případě tedy stojí proti sobě veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, který byl trestným činem žadatele narušen, s jeho právem na soukromý a rodinný život.
26. Pro účely posouzení této přiměřenosti správní orgán z Cizineckého informačního systému (dále též „CIS“) zjistil, že žadatel na území ČR přicestoval dne 30. 1. 2022 na základě dlouhodobého víza za účelem studia uděleného s platností od 24. 1. 2022 do 31. 8. 2022. V době této platnosti si dne 25. 8. 2022 podal tuto žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a pobýval tak na území ČR na základě tzv. pobytové fikce v souladu s § 47 zákona o pobytu cizinců. Jiným pobytovým oprávněním žadatel v

minulosti nedisponoval. Je tedy patrné, že žadatel na území ČR pobývá teprve od roku 2022, tedy velmi krátkou dobu v délce 3 let, kdy nelze předpokládat, že by si zde za tuto dobu vytvořil významné rodinné či soukromé vazby. Žadatel zjevně v ČR strávil výrazně menší část svého života, po kterou jeho vazby k zemi původu zcela jistě nebyly zpřetrhány. Co se týče studia žadatele na území ČR, podle údajů uvedených v CIS, zapsaných na základě žadatelem doložených dokladů o nástupu do studia, měl cizinec postupně studovat do 15. 9. 2022 Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy, dále od 22. 9. 2022 do 30. 9. 2023 Českou zemědělskou univerzitou v Praze a od 1. 9. 2023 Vysokou školu ekonomickou v Praze. Do tiskopisu žádosti uvedl, že dosáhl nejvýše středoškolského vzdělání. K této žádosti doložil nejprve potvrzení o studiu na České zemědělské univerzitě v Praze v akademickém roce 2022/2023, tedy v době od 22. 9. 2022 do 30. 9. 2023, a následně potvrzení o přijetí ke studiu bakalářského prezenčního studijního programu X na Vysoké škole ekonomické v Praze, přičemž předpokládaná doba studia byla stanovena od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2026. Ke dni 12. 4. 2024 bylo správnímu orgánu Vysokou školou ekonomickou v Praze sděleno, že žadatel plní studijní povinnosti. Ze sdělení České zemědělské univerzity v Praze ze dne 19. 3. 2024 naopak vyplynulo, že žadatel na této škole studoval od 22. 9. 2022 a z důvodu nesplnění studijních požadavků mu bylo dne 31. 10. 2023 studium ukončeno. Ke studiu žadatele bylo dále Vysokou školou ekonomickou v Praze dne 8. 11. 2024 správnímu orgánu sděleno, že žadatel studuje na této škole od 1. 9. 2023 doposud, v průběhu dvou dokončených semestrů studia získal 57 kreditů a ztratil 6 kreditových poukázek. Správní orgán shrnul, žadatel na území pobýval tři roky, přičemž již ve dvou případech nebyl ve studiu úspěšný. Nyní studuje ve druhém ročníku na Vysoké škole ekonomické v Praze a své studijní povinnosti plní. Přestože tedy žadatel na rozdíl od svých předchozích studií pokročil, neexistují žádné záruky, že toto aktuální studium skutečně úspěšně dokončí. V této souvislosti je třeba připomenout, že i studium na České zemědělské univerzitě v Praze studoval déle než rok, a nakonec ho nedokončil. Přestože správní orgán připustil, že získané kredity na současné škole a jeho postup do druhého ročníku jsou určitým příslibem, že jeho přístup ke studiu je tentokrát odpovědný, nejsou tyto skutečnosti natolik významnými, aby převážily nad faktem, že byl cizinec odsouzen za spáchání trestného činu. I když žadatel postoupil do druhého ročníku a prokazatelně vynaložil určité úsilí k úspěšnému zvládnutí studia, nedosáhly dle názoru správního orgánu jeho studijní aktivity takové intenzity, aby bylo možno hovořit o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého života. Je rozdíl, když žadatel na území pobývá nyní čtvrtým rokem a je dosud pouze ve druhém ročníku, oproti situaci, kdy by byl úspěšným absolventem bakalářského studia a studentem navazujícího magisterského studia nebo kupříkladu v posledním ročníku lékařské fakulty, kdy v takovém případě by náhlé ukončení takového studia skutečně mohlo být zásahem do soukromého života takového cizince. Správní orgán byl dále názoru, že studijní zaměření žadatele, tedy studijní program X, lze studovat i v zemi původu žadatele či jiných zemích, neboť studium tohoto velmi rozšířeného oboru jistě nenabízí jen ČR. Správní orgán tedy rozhodnutí nepovažoval za nepřiměřené vzhledem k pobytové historii žadatele, která z hlediska své délky není nikterak významná (oprávněný vízový či dlouhodobý pobyt od ledna 2022), a dále ani s ohledem na deklarované studijní aktivity žadatele na území. Poměrně krátká pobytová historie žadatele na území ani výše zmíněné studijní aktivity žadatele by tedy nemohly převážet nad zájmem na ochranu veřejného pořádku. Je nutné zdůraznit, že tímto rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žadateli přímo

stanovena povinnost z území ČR vycestovat a zejména mu není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území ČR pobývat. Tedy jakmile bude odsouzení žadateli zahlazeno, může v zemi původu, bude-li to v budoucnu bezpečnostní situace a platná zákonná úprava umožňovat, požádat o vydání nového oprávnění k pobytu na území ČR. Přestože možnosti občanů Ruské federace podávat žádosti o pobytová oprávnění na území ČR jsou v současnosti výrazně omezené, neznamená to, že by se tato situace nemohla v budoucnu změnit a samotná tato skutečnost také nemůže být důvodem pro to, aby správní orgán žadateli v jeho žádosti vyhověl.

27. Z CIS a úředního tiskopisu žádosti k rodinnému životu žadatele správní orgán dále zjistil, že žadatel na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by zde disponovali pobytovým oprávněním, je svobodný a bezdětný, jeho matka a sestra žijí v Ruské federaci. Z trestního rozsudku sice vyplynulo, že další obžalovaná A. K. měla být v době spáchání trestného činu jeho partnerkou, avšak správnímu orgánu, i z důvodu absence popisu rodinného života ze strany samotného žadatele, není známa povaha případného partnerského vztahu, či jestli vůbec nadále trvá. Správní orgán obecně ani nemůže nikterak vstupovat do soukromé sféry žadatele, je závislý na informacích od samotného žadatele. Cizinec v této věci aktivní nebyl, správnímu orgánu ani po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí neposkytl k rodinnému životu žádné informace. Faktem zůstává, že nejsou známy žádné informace o tom, že by žadatel na území měl nějaké rodinné příslušníky. Z uvedeného je tedy zřejmé, že dopad do rodinného života žadatele toto rozhodnutí také mít nebude, neboť žadatel má prokazatelné rodinné vazby v zemi původu, nikoliv v ČR. S ohledem na případný partnerský vztah s paní A. K. správní orgán podotkl, že této také nebylo z důvodu spáchání úmyslného trestného činu vyhověno v její žádosti o vydání pobytového oprávnění, v současnosti nemá na území žádným zákonným způsobem upravený pobyt, a pakliže jejich partnerský vztah trvá, mohou jej realizovat společně v zemi původu.
28. Správní orgán doplnil, že žadatel na území ČR nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost, bydlí totiž v pronajatém bytě. Žadatel je v produktivním věku a správnímu orgánu není známo, že by jeho zdravotní stav nebyl dobrý. Tedy v případě návratu do země původu nebo jiné země, kde se rozhodne legálně pobývat, není jeho věk omezujícím kritériem pro studium obdobného oboru či získání zaměstnání nebo provozování samostatné výdělečné činnosti. Návratem žadatele do země původu má plnou možnost realizovat rodinný život. I vzhledem k mladému věku žadatele, neexistuje žádná vážnější překážka, aby se integroval v prostředí svého domovského státu. Jisté soukromé vazby si žadatel v ČR nepochybně po dobu jeho pobytu vytvořil, avšak správní orgán tento případný zásah do soukromého života žadatele nepovažuje za nepřiměřený vzhledem k důvodu zamítnutí jeho žádosti. Není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nerespektují právní předpisy ČR. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žadatel byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, kdy podmínky podmíněného odkladu výkonu trestu podle všeho zatím plní. Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců shledat jako přiměřený. Nad to je třeba připomenout, že sám žadatel nepřiměřenost tohoto rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života po celou dobu správního řízení nenamítal.
29. Neudělení pobytového oprávnění obecně může jen výjimečně být nepřiměřeným

zásahem do soukromého života cizince. Zásahem do soukromého života by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, uvedl: „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Toto ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kdy nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tedy porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, byl dosud shledáván téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Maslov proti Rakousku č. 1638/03). Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (např. Boujlifa proti Francii, č. 25404/94). Stejně tak opakovaně konstatuje, že z této úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Biao proti Dánsku, č. 38590/10). Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého života žadatele shledat jako přiměřený a nerozporný s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

30. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí uzavřel, že pečlivě vážil individuální zájmy žadatele, přičemž za významnou okolnost týkající se jeho soukromého života považoval především jeho započaté studium a obtížnou možnost získat z pozice občana Ruské federace nové oprávnění k pobytu, byť tuto okolnost nelze považovat přímo za výjimečnou okolnost týkající se pouze žadatele, neboť toto omezení postihlo všechny občany Ruské federace. Zohlednil také, že se jednalo o nedbalostní jednání. Přesto správní orgán dospěl k závěru, že v projednávaném případě veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku převážil nad jeho individuálními zájmy. Žadatel měl také možnost v souladu s poslední větou § 174a zákona o pobytu cizinců uvést správnímu orgánu další výjimečné okolnosti jeho soukromého a rodinného života, a to již minimálně od 15. 11. 2024, kdy mu byla doručena výzva k seznámení s podklady, avšak této možnosti nevyužil, a to ani po žádosti o opětovné nahlížení do spisového materiálu. Správnímu orgánu tak nebyl nápomocen v posouzení přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí, když nedoložil žádné další doklady, ze kterých by bylo možné usuzovat na nepřiměřenost vydaného rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Dle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

- písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
33. *Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
34. *Dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*
35. *Podle § 217 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku kdo jinému z nedbalosti umožní zastřít původ nebo zjištění původu věci větší hodnoty, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky nebo v cizině, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Odnětím svobody až na tři léta bude pachatel potrestán, spáchá-li takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zločinu.*
36. *Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
37. *Podle bodu 36 úvodních ustanovení Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (přepřacované znění), dále jen „směrnice 2016/801/EU“: „V řádně odůvodněných případech by mělo být možné přijetí podle této směrnice odmítnout. Zejména by mělo být možné odmítnout přijetí, pokud se členský stát na základě individuálního posouzení skutečností a při zohlednění zásady proporcionality domnívá, že dotčený státní příslušník třetí země představuje možné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.“*
38. *Podle čl. 7 bodu 6 směrnice 2016/801/EU: „Členské státy nepřijmou státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví.“*
39. *Nevydat povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti je však možné pouze za předpokladu, že důsledky jeho nevydání budou přiměřené jeho důvodu, kdy po individuálnímu posouzení skutečností při zohlednění zásady proporcionality se lze domnívat, že dotčený státní příslušník třetí země představuje možné ohrožení veřejného pořádku. Při posouzení přiměřenosti musí správní orgán*

přihlédnout k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

40. Situace je odlišná od případů upravených Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“), který v čl. 27 odst. 2 stanoví, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Ustanovení směrnice 2016/801/EU o veřejném pořádku nelze vykládat analogicky jako ustanovení v pobyťové směrnici (čl. 27). Oproti ustanovením pobyťové směrnice pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky omezení založená čl. 7 odst. 6 směrnice 2016/801/EU nevyžadují vážné ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti, ale mohou být oprávněná v případech nepříznivých dopadů na významné veřejné zájmy, přitom preambule uvádí, že stačí pokud osoba „*představuje možné ohrožení veřejného pořádku*“. Původní návrh směrnice 2016/801/EU obsahoval ustanovení, že důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti se zakládají výhradně na osobním chování dotyčného státního příslušníka třetí země. Toto ustanovení bylo podrobena kritice a nebylo nakonec použito. Nepřijetí státního příslušníka třetí země z důvodů veřejné bezpečnosti nebo veřejného pořádku může mít proto i důvody, které nesouvisí s individuálním jednáním dotyčného, např. může jít o obecné předcházení trestným činům toho druhu, kterých se dotyčný dopustil. [Lehner, Gies. Students and Researchers Directive (EU) 2016/801. In Thym, D., Hailbronner, K. (eds.). EU Immigration and Asylum Law. 3. vyd. Mnichov: C. H. Beck, 2022, s. 1077]
41. Standard pro uplatnění výhrady veřejného pořádku vůči kategoriím osob podle směrnice 2016/801/EU je nastaven i mírněji než u sloučení rodiny podle směrnice 2003/86/ES. Jinými slovy, členské státy mají u studentů, výzkumníků a dalších osob podle směrnice 2016/801 širší prostor pro použití výhrady veřejného pořádku než u sloučení rodiny podle směrnice 2003/86/ES [srovnej argumentaci v Ročence uprchlického a cizineckého práva 2020/2021 a tam odkazovanou judikaturu, například rozsudek Evropského soudního dvora Evropské unie ze dne 4. dubna 2017, Fahimian, C-544/15, nebo rozsudky ze dne 12. 12. 2019, ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18 G. S. a V. G. a C-380/18 E. P.]
42. Přestože tedy má v těchto případech Ministerstvo vnitra široký prostor pro uvážení a může vycházet i z jiných skutečností než jen z osobního chování, použití výhrady vyžaduje individuální posouzení a podléhá požadavku přiměřenosti a dodržování základních práv podle Listiny EU.
43. Žalovaný sice výslovně neuvedl, že postupoval podle směrnice 2016/801/EU, fakticky však všechny podstatné individuální okolnosti projednávané věci zhodnotil (zejména na straně 2 až 8 – nedbalostní jednání, výše převáděných částek, dosavadní bezúhonnost a nízký věk, majetkové poměry, spolupráce s trestními orgány, uložený trest a délka zkušební doby, zřejmá rozpoznatelnost nelegálnosti jeho počínání, dopady tohoto typu trestné činnosti na společnost...). Žalovaný se též podrobně zabýval soukromým a rodinným životem žalobce, když konstatoval, že na území pobývá relativně krátce (od roku 2022), je svobodný, bezdětný, v dobrém zdravotním stavu, veškeré rodinné vazby má ve vlasti, nevlastní zde žádnou nemovitost, studuje již třetí vysokou školu a je teprve ve druhém ročníku, jeho odsouzené přítelkyni také nebylo uděleno pobyťové oprávnění, možné komplikace se získáním nového pobyťového oprávnění v důsledku vztahů

s Ruskou federací...

44. Z napadeného rozhodnutí ke zcela zřejmé, že žalovaný pečlivě hodnotil veškeré skutečnosti, které vyplývaly z obsahu spisu, není pravdivé žalobní tvrzení, že žalovaný „bez dalšího žádost zamítl“ a situaci žalobce se dostatečně nezabýval. Žalobce v průběhu správního řízení k nepřiměřenosti zásahu neuvedl nic, ač mu muselo být zřejmé, že s ohledem na nesplnění podmínky trestní zachovalosti mu hrozí zamítnutí jeho žádosti. Podstatou žaloby jsou odkazy na různá rozhodnutí, je obtížné vysledovat, co je jimi sledováno, když se k situaci žalobce (právní ani skutkové) nijak nevážou. Žaloba neobsahuje konkrétní tvrzení, jaké skutečnosti by měly nepřiměřenost zásahu způsobit (snad vyjma nového avšak zcela obecného tvrzení z obav z povolání do armády).
45. Žalobce se dovolával prolomení pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s., k čemuž citoval rozsudek ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48. Soud však podotýká, že odklon od obecného pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s. nastává pouze v určitých případech. Kromě případů týkajících se ochrany osobní svobody cizinců (viz rozsudek č. j. 9 Azs 193/2019-48) připustily jeho prolomení ve věcech mezinárodní ochrany pro naplnění zásady nenavracení (např. nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, srov. také čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Soudu není zřejmé, jaké skutečnosti by měly být podle názoru žalobce tímto postupem zohledněny. Pokud tím byly myšleny obavy z návratu do Ruské federace a ze vstupu do armády, k této otázce soud předně zdůrazňuje, že žalobce byl zastoupený advokátem již v průběhu správního řízení, měl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, žádné vyjádření ve věci nepodal a žádné obavy tohoto typu nezmínil. Deklarace obav v žalobě je pak velmi stručná a zcela obecná. Mezinárodní závazky lze pak dodržet i jinými prostředky než právě udělením dlouhodobého pobytu. Žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia není vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu mezinárodní konflikt a okolnosti s ním spojené. Vhodným nástrojem, v rámci něhož by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, k neudělení dlouhodobého víza dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro toto neudělení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na tuto formulaci ministerstvu vnítra nic nebrání v tom, aby při udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území zohlednilo také probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce má zároveň možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v případě obav z návratu na Ruské federace, přičemž ani ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v podání této žádosti bránily. Je pravdou, že možnost podání těchto žádostí ještě negarantuje, že jim bude vyhověno, neboť soud nemůže předvídat, jakým způsobem správní orgány posoudí žádost žalobce, a zda bude v rámci těchto řízení shledáno, že žalobci ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Nemožnost předvídat výsledek posouzení jeho žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, pokud cizinec podmínky stanovené zákonem nesplňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

46. K žalobnímu tvrzení, že žalovaný ve svých rozhodnutích konstatuje, že žadatel nesplňuje podmínku pro vydání víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť mu ve vycestování nebrání překážka na vůli nezávislá a ani nejsou naplněny důvody uvedené v § 179 odst. 5 téhož zákona, neboť v případě žadatele není vedeno řízení o jeho správním vyhoštění, soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí se taková argumentace nenachází (neboť žalobce v řízení před žalovaným žádné skutečnosti svědčící pro udělení víza strpění ani nevzněl), k této problematice se již soud obecně již vyjádřil výše.
47. Zcela mimoběžný je odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, který se týká možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to ještě pouze ve znění účinném do 30. 6. 2023, v projednávaném případě není řešena otázka podmínek udělení mezinárodní ochrany.
48. V projednávané věci soud neshledal podstatné, že žalobci nebyl uložený trest soudního vyhoštění, i podmíněné odsouzení vylučuje naplnění podmínky trestní zachovalosti. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu je v žalobě tvrzeno, že trest správního vyhoštění nelze uložit v případech, kdy cizinec v ČR prožil převážnou část svého života a má zde významné rodinné vztahy a osobní vazby, toto zjevně není případ žalobce, nadto mu napadeným rozhodnutím není ukládáno správní vyhoštění, ani mu není zakazován pobyt na území po určitou dobu.
49. Zjevně nedůvodná je i námitka, že záměrem zákonodárce není rozšířit dopady uloženého trestu do dalších subjektivních práv žalobce. Zákonodárce v souladu se směrnicí 2016/801/EU v zákoně o pobytu cizinců stanovil případy, za kterých se cizinci neudělí dlouhodobý pobyt za účelem studia, nejde o další trestání, ale o opatření z důvodu veřejného pořádku.
50. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 18/2012-45, bodu 31, takový rozsudek nebyl soudem dohledán. Pokud měl žalobce na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, pak žalovaný posoudil veškeré jemu známé informace ze života cizince, příhodně poukázal na skutečnost, že v tomto ohledu cizinec žádné další konkrétní skutečnosti, které by mohl správní orgán zohlednit, neuvedl. Pokud žalobce namítal, že žalovaný se obavami žalobce v návaznosti na situaci v Rusku odmítl dostatečně přezkoumatelným způsobem zabývat, lze jen konstatovat, že žalobce zastoupený advokátkou žádné takové obavy v průběhu správního řízení nevzněl, žalovaný tak neměl důvod situaci v Ruské federaci zkoumat a hodnotit.
51. Soud neshledal důvod pro doplnění dokazování potvrzením o studiu ze dne 10. 12. 2024, na Vysoké škole ekonomické v Praze, když žalobci nic nebránilo tuto listinu předložit již ve správním řízení, nadto toliko potvrzuje závěry správního orgánu, že žalobce aktuálně na této vysoké škole studuje. Žalobce nevysvětluje, co má být prokázáno nedatovanou listinou z téže vysoké školy k průběhu akademického roku 2023/2024, není zpochybněno, že žalobce tuto školu studoval, ani že postoupil do dalšího ročníku.
52. Soud tedy uzavírá, že v případě žalobce napadené rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, zároveň žalovaný mohl odmítnout udělit pobytové oprávnění z důvodu veřejného pořádku ve smyslu směrnice 2016/801/EU, individuální okolnosti byly zohledněny a dodržena též proporcionalita přijatého opatření. Žalovaný postupoval správně, pokud vyšel z výpisu z rejstříku trestů,

kde odsouzení za trestný čin stále figuruje, neboť uložený trest dosud nebyl vykonán.

53. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
55. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval, neboť v krátké době rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně